

Завърналитѣ се къмъ народа си елинизирани по-рано именити българи, като Богориди, Миладиновъ, Априловъ, Антоний Камбуролу и др., го насърдчили въ дейността му и го потикнали да опредѣли своето становище и своя мирогледъ. Обаче, за него имало една непреодолима мжчнотия — той не знаелъ славяно-българската писменость и не можалъ да излага мислитѣ си граматично правилно по народния езикъ. Само когато прочелъ Византийската история отъ гръцкия историкъ Дука, видѣлъ, че българскиятъ народъ ималъ историческо минало. Венелиновото съчинение, Априловото списание „Деница“ и „Книжици“; отецъ Паисиевата Славяно-българска история, напечатана отъ Христати Павловича презъ 1844 год., разтворили на д-ра Селимински новъ, непознатъ миръ а когато видѣлъ Синодика на царь Борила, издаденъ отъ Палаузова, и много други съчинения, написани отъ българи и чужденци, д-ръ Селимински безвъзвратно напуска идеята за обединителенъ елински езикъ и здраво стѣпва на национална почва. Той приема, че българитѣ сж самостоятеленъ народъ съ свои самобитни качества, съ свой духъ и заслуга, защото е далъ чрезъ своитѣ талантиви синове азбука и родна книга на еднороднитѣ си славяни. А щомъ това е направилъ, той (българскиятъ народъ) има славянски произходъ. При това освѣтление д-ръ Селимински се пита: та кой народъ носи името ромейски? Е ли той стариятъ елински народъ? За елински народъ отъ пр. Р. Хр. той има ясни познания, но се интересува да разбере, дали елинскиятъ народъ е сжщиятъ, който въ срѣднитѣ вѣкове носи името *ромейски*? Веднага отговаря: ромейтѣ не сж народность, а елинизирана събирателна група отъ гърци, сирийци, арменци, тракийци, славяни и т. н. Следователно, днешнитѣ гърци (ромей) нѣматъ основание да се броятъ за чисти потомци на класическитѣ елини, за да налагатъ своето име и своето знаме на другитѣ балкански народи.

Родолюбие и славянство. — На питането, *що е народность*, д-ръ Селимински отговаря: Всѣки човѣкъ се ражда отъ родители, принадлежащи на даденъ родъ. Отъ рода и кръвнитѣ племена произлиза народътъ,